

USNESENÍ

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Dalibora Bruka a soudců JUDr. Vladimíra Doležela a JUDr. Ivony Ryšánkové ve věci

žalobkyně: **Společenský dům, s. r. o.**, IČO 25300989
sídlem tř. Spojenců 727, 765 02 Otrokovice
zastoupená advokátem JUDr. Janem Hrbáčkem
sídlem Kachlíkova 15, 635 00 Brno

proti
žalované: **MIDESTA, s. r. o.**, IČO 27685098
sídlem Čechyňská 419/14a, 602 00 Brno-Trnitá
zastoupená advokátem Mgr. Markem Indrou
sídlem Čechyňská 16, 602 00 Brno

o 500.000 Kč

o odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu ve Zlíně ze dne 13. 2. 2018 č. j. 26 C 163/2013-161

takto:

- I. Odvolání žalobkyně ze dne 12. března 2018 se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. V záhlaví citovaným rozhodnutím Okresní soud ve Zlíně (soud I. stupně) zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobkyni částku 500.000 Kč (I.) a žalobkyně byla zavázána zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku 56.526 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalované (II.).
2. V podstatných důvodech svého rozhodnutí soud I. stupně uvedl, že se v první řadě zabýval posouzením, zda žalobkyně měla v době nařízení předběžného opatření dobrou pověst, teprve až při kladném závěru o její existenci se lze zabývat tím, jestli a jak do této dobré pověsti zasáhlo nařízené předběžné opatření, návrh, na jehož nařízení byl posléze zamítnut, a teprve jako poslední pak lze posuzovat, jestli tímto zásahem vznikla nějaká újma a jaká je její výše.
3. Dobrá pověst právnické osoby se presumuje, takže žalobkyně nemá povinnost tvrzení a důkazní k existenci dobré pověsti, naopak žalovaná musí prokázat, že žalobkyně tuto dobrou pověst nepožívala (rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 149/2010).
4. Dobrá pověst, renomé nebo také goodwill obsahuje především určité morální ale i kvalitativní vlastnosti charakterizující právnickou osobu, podle nichž je hodnocena a přijímána společností. Dobrá pověst je pojem, který v sobě zahrnuje nehmotné a samostatně nevyčíslitelné hodnoty, které jsou spojeny s právnickou osobou. Dobré pověsti nepožívá právnická osoba – podnikatel, pokud tento subjekt neplní své závazky řádně a včas, popř. pouze výjimečně dostojí svým povinnostem včas (rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1385/2006).

5. Žalobkyně ke své dobré pověsti popisuje, že provozuje významný společenský podnik – k tomu podrobněji viz argumentace v čl. IV bod 11 žaloby – a navrhuje provedení dokazování svými webovými stránkami. Tento důkaz soud nepovažuje za pro věc relevantní, když vlastní webové stránky žalobkyně, které popisují hotel, by mohly být pouze skutkovými tvrzeními žalobkyně o hotelu, ale není to důkaz k prokázání sporné skutečnosti. Dále žalobkyně dovozuje, že její podnikatelská činnost je úzce spjata s provozem hotelu a že název hotelu je dlouhodobě zavedenou značkou, že se o hotel velmi dobře stará a že tento hotel je uznávanou jedinečnou funkcionalistickou stavbou (bod 25 žaloby), k čemuž navrhuje provedení dokazování článkem zveřejněným v denním tisku - Otrokovické noviny, číslo 44/98, ročník 7 „Z projevu Pravoslava Ennerta při odhalení pamětní desky profesorovi Karfíkovi na Společenském domě“. Z tohoto důkazu nelze pro věc učinit žádné relevantní skutkové zjištění pro existenci dobré pověsti žalobkyně, když z projevu Pravoslava Ennerta lze dovodit pouze to, že profesorovi Karfíkovi byla odhalena pamětní deska na budově Společenského domu v Otrokovicích, která byla jeho dílem, přičemž autor tohoto projevu - předneseného při příležitosti odhalení této pamětní desky - hodnotí osobnost profesora Karfíka jako mimořádnou osobnost jedné – funkcionalistické – etapy dějin české architektury. Tyto skutečnosti však nevypovídají nic o existenci či neexistenci dobré pověsti žalobkyně a navíc s ohledem na judikaturu citovanou i samotnou žalobkyní jsou při posuzování dobré pověsti žalobkyně hodnoceny jiné skutečnosti - takové, o které se zapříčinila sama žalobkyně (její platební morálka), nikoliv skutečnosti, které pochází od jiných osob (spojování dobrého jména s výsledky práce profesora Karfíka). Soud proto návrh na provedení dokazování článkem uveřejněným v Otrokovických novinách číslo 44/97 „Z projevu Pravoslava Ennerta při odhalení pamětní desky profesorovi Karfíkovi na Společenském domě“ zamítl jako pro věc irrelevantní.
6. Svou dobrou pověst s ohledem na posouzení platební morálky žalobkyně dovozuje z toho, že žalovaná podala návrh na zahájení insolvenčního řízení na žalobkyni jako dlužníka a že tento návrh byl zamítnut, protože měla být osvědčena pouze jediná pohledávka, kterou však žalobkyně považuje za spornou. V řízení se pak mezi účastníky rozvinula argumentace, jestli tato pohledávka byla sporná či nikoliv. Podle názoru soudu je pro řízení relevantní usnesení Krajského soudu v Brně o zamítnutí insolvenčního návrhu ze dne 16. 10. 2012 č. j. KSBR 26 INS8557/2012-A-51 z důvodu, že nebylo osvědčeno, že kromě insolvenčního navrhovatele (v daném řízení žalované), jehož pohledávka vůči žalobkyni v postavení insolvenčního dlužníka vyplývající z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 3. 2010 č. j. 17 Cm 43/1998-595 byla v insolvenčním řízení vyhodnocena jako osvědčená, by měla vůči dlužníkovi nesplatnou pohledávku ještě nějaká další osoba. Mezi účastníky nebylo sporné, že se jednalo o pohledávku vůči žalobkyni, o které bylo rozhodnuto Krajským soudem v Brně v řízení vedeném pod sp. zn. 17 Cm 43/1998, v němž rozsudkem ze dne 16. 3. 2010 č. j. 17 Cm 43/1998-595 byla žalobkyni v postavení žalované uložena povinnost zaplatit společnosti CDV-1, Ltd. částku 10.650.221,16 Kč s příslušenstvím. Soud má za to, že pro dané řízení o náhradu škody nařízené předběžným opatřením, resp. pro posouzení existence dobré pověsti žalobkyně v době nařízení předběžného opatření není relevantní posuzovat ne/spornost této „jediné pohledávky“, ani jaké veškeré kroky v řízení vedeném o této pohledávce byly činěny (odvolání, dovolání, ústavní stížnost, atd.), protože s ohledem na další provedené dokazování, ze kterého vyplynul závěr o neexistenci dobré pověsti žalobce, není rozhodující, jestli tato jedna pohledávka (jedna z řady závazků, které žalobkyně měla) byla nebo nebyla sporná. Soud tedy zamítl návrhy účastníků na provedení dokazování v této souvislosti, konkrétně na provedení dokazování rozsudkem Krajského soudu v Brně č. j. 17 Cm 43/1998-595, rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci č. j. 7 Cmo 255/2010-702, dovoláním proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci, usnesením Nejvyššího soudu č. j. 32 Cdo 4173/2011-839 o zastavení dovolacího řízení, ústavní stížností proti usnesení

Nejvyššího soudu o zastavení dovolacího řízení, akceptačním dopisem Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2013, smlouvami o postoupení pohledávky.

7. Vzhledem k tomu, že již v průběhu insolvenčního řízení vedeného u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 26 INS 8557/2012 žalobkyně sama vyhotovila seznam závazků a věřitelů, ve kterém potvrdila své řádně a včas nesplacené závazky, soud dovodil, že v té době žalobkyně dobrou pověst požívat nemohla.
8. Judikatura se sice opakovaně vyjádřila k tomu, že se dobrá pověst hodnotí podle chování v obchodních vztazích a podle toho, jestli řádně a včas platí závazky, ale už se nevyjádřila, jak nakládat se situací, kdy prokazatelně splatných nesplacených závazků má dlužník řadu a teprve pod tíhou něčeho – v konkrétním případě návrhu na insolvenční řízení – začne tyto závazky nějakým způsobem řešit, ať už formou dohody o prodloužení splatnosti, odkupem pohledávek od věřitelů osobami, které se rozhodnou „nevymáhat“ ten závazek, apod., což je situace, která nastala v konkrétním insolvenčním řízení vedeném na žalobkyni. Lze v této souvislosti odkázat na seznam pohledávek vyhotovený samotnou žalobkyní ke dni 15. 6. 2012, přičemž k datu nařízení přezkumného jednání vše bylo uhrazeno nebo byla uzavřena dohoda o splatnosti či byly přihlášky pohledávek do insolvenčního řízení brány zpět. Na základě těchto skutečností soud dovodil, že dobrou pověst, kterou v důsledku existence splatných nesplacených závazků už žalobkyně neměla, takové dodatečné úhrady nebo dohody o splatnosti jí nemohly vrátit; dohodami o splatnosti či dodatečnými úhradami bylo řešeno jen to – dobrá pověst – co už bylo porušeno nebo ztraceno v důsledku předchozího chování dlužníka.
9. Pro zásah do dobré pověsti lze mít za rozhodující stav k datu, kdy se zásah stal, tedy je nutno posuzovat, jestli k datu zásahu do dobré pověsti žalobkyně měla dobrou pověst. Z tohoto pohledu je pak irelevantní další insolvenční řízení, které bylo zahájeno až s určitým časovým odstupem od data, ke kterému mělo dojít k zásahu do dobré pověsti žalobkyně. Jestliže tedy předběžné opatření, kterým mělo být zasaženo do dobré pověsti žalobkyně, bylo nařízeno dne 23. 1. 2013 a odvolacím soudem bylo zamítnuto dne 3. 4. 2013, stalo se tak už v době, kdy byly uzavřeny dohody o nové splatnosti nebo některé závazky splaceny. Nicméně předběžné opatření bylo nařízeno tak krátce poté, že stěžejí lze hodnotit, jestli žalobkyně svou dobrou pověst k datu nařízení předběžného opatření získala zpět a jestli tedy již k datu rozhodování o návrhu na předběžné opatření žalobkyně svou dobrou pověst zase měla.
10. Na základě shora rozebraných skutečností z dalšího insolvenčního řízení vedeného na žalobkyni u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 31 INS 20884/2013 lze poukázat pouze na jeho existenci, resp. zahájení k datu 26. 7. 2013 a definitivní ukončení k datu 13. 9. 2017, z čehož plyne pro věc ten relevantní závěr, že svou dobrou pověst zpět žalobkyně k datu nařízení předběžného opatření neměla a získat zpět nemohla, přitom pro posouzení její dobré pověsti v době nařízení předběžného opatření již toto další insolvenční řízení nemůže mít žádný relevantní význam. Při přijetí tohoto závěru lze mít za pro věc dostačující dokazování o relevantních skutečnostech a považovat nahlédnutí do insolvenčního rejstříku dálkovým přístupem a konstatování o zahájení a ukončení insolvenčního řízení vedeného u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 31 INS 20884/2013.
11. V této souvislosti žalovaná navrhovala, aby žalobkyně předložila důkazy k původní splatnosti těch závazků, které byly v insolvenčním řízení vedeném na žalobkyni u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 26 INS 8557/2012 takto „vyřešeny“ (dohodami o odložení splatnosti, apod.). Soud má za to, že z pohledu rozhodnutí o meritu řízení v dané věci je dostačující závěr vyplývající z provedeného dokazování, totiž, že do insolvenčního řízení vedeného u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 26 INS 8557/2013 žalobkyně sama doložila seznam svých závazků, ve kterých uvedla jejich splatnost, a fakt, že pak v průběhu tohoto insolvenčního

řízení do data nařízeného přezkumného jednání dne 10. 10. 2012 byly najednou všechny závazky „vyřešeny“.

12. Protože bylo uzavřeno, že žalobkyně dobrou pověst neměla, je zbytečné se zabývat argumentací, že nařízené předběžné opatření bylo zveřejněno „celému světu“ v katastru nemovitostí a že se tak každý mohl dovědět o nařízeném předběžném opatření na veškerý nemovitý majetek žalobkyně a dovodit si, že žalobkyně má ve svém podnikání závažné problémy, jinými slovy nebylo pro věc relevantní zabývat se tím, jestli vůbec a jaká konkrétní újma, v čem spočívající žalobci vznikla. Pokud v této souvislosti žalobkyně navrhovala provedení dokazování výpisem z katastru nemovitostí (viz bod. 12 a 13 žaloby), byl tento návrh na provedení dokazování jako pro věc nepřínosný zamítnut.
13. Po vyhodnocení všech těchto skutečností soud uzavřel, že jestliže v době podání návrhu na nařízení předběžného opatření, resp. v době nařízení předběžného opatření žalobkyně nepožívala dobré pověsti, nemohlo nařízeným předběžným opatřením být do její dobré pověsti zasaženo, a nejsou tedy splněny všechny předpoklady ve smyslu § 77a o. s. ř. pro náhradu škody způsobené nařízeným předběžným opatřením, které bylo později zrušeno, resp. návrh, na jehož nařízení byl posléze zamítnut. Za této situace soudu nezbylo, než žalobu zamítnout.
14. Proti tomuto rozsudku podala dne 12. 3. 2018 odvolání žalobkyně s tím, že toto blanketní odvolání bude doplněno do 30 dnů.
15. Podle § 43 odst. 1 o. s. ř. předseda senátu usnesením vyzve účastníka, aby bylo opraveno nebo doplněno podání, které neobsahuje všechny stanovené náležitosti nebo které je nesrozumitelné nebo neurčité. K opravě nebo doplnění podání určí lhůtu a účastníka poučí, jak je třeba opravu nebo doplnění provést.
16. Podle § 43 odst. 2 o. s. ř. není-li přes výzvu předsedy senátu podání řádně opraveno nebo doplněno a v řízení nelze pro tento nedostatek pokračovat, soud usnesením podání, kterým se zahajuje řízení, odmítne. K ostatním podáním soud nepřihlíží, dokud nebudou řádně opravena nebo doplněna. O těchto následcích musí být účastník poučen.
17. Podle § 211 o. s. ř. pro řízení u odvolacího soudu platí přiměřeně ustanovení o řízení před soudem prvního stupně, pokud není stanoveno něco jiného.
18. Podle § 205 odst. 1 o. s. ř. v odvolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 42 odst. 4) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu se napadá, v čem je spatřována nesprávnost tohoto rozhodnutí nebo postupu soudu (odvolací důvod) a čeho se odvolatel domáhá (odvolací návrh).
19. Soud I. stupně poté svým usnesením ze dne 15. 3. 2018 č. j. 26 C 163/2013-175 vyzval žalobkyni k doplnění svého odvolání, a to tak, aby byl uveden odvolací návrh a dále uvedení odvolacího důvodu, tj. v čem konkrétně odvolatel spatřuje nesprávnost rozhodnutí po skutkové nebo právní stránce a respektive v čem spatřuje nesprávnost postupu soudu I. stupně. Lhůtu k doplnění odvolání stanovil soud I. stupně 30 dnů od jeho doručení. Jak vyplývá z obsahu spisu, výzva k doplnění odvolání byla doručena zástupci žalobkyně dne 26. 3. 2018, lhůta k doplnění odvolání tak uplynula dne 25. 4. 2018, přičemž v této lhůtě ani ke dni rozhodování odvolacího soudu odvolání doplněno nebylo.
20. Žalobkyně, přestože byla poučena o tom, že nebude-li ve stanové lhůtě odvolání řádně doplněno a v řízení pro tento nedostatek nelze pokračovat, odvolací soud odvolání odmítne, ve stanovené lhůtě vady podaného odvolání neodstranila a za tohoto stavu nezbylo odvolacímu soudu než postupovat dle shora citovaného ust. § 43 odst. 2 o. s. ř. a její odvolání odmítnout.
21. O náhradě nákladů odvolacího řízení pak bylo rozhodnuto tak, že jejich náhrada nebyla přiznána úspěšně žalované, neboť její vznik nebyl zjištěn.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není dovolání přípustné.

Zlín 16. července 2018

Mgr. Dalibor Bruk v. r.
předseda senátu